

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/107/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216206669
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Vanca
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7216206669.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Vancu a členov senátu JUDr. Gabriely Varhalíkovej a JUDr. Drahomíry Brixiovej v právnej veci žalobcu: 1/ G. I., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XXXX/XX, U., 2/ D. I., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XXXX/XX, U. a 3/ O. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/X, U., všetci žalobcovia zastúpení advokátskou kanceláriou JUDr. Monika Marjanovič, Urbánkova 1562/6, Košice, proti žalovanému: Československá obchodná banka, a.s., Michalská 18, Bratislava, IČO: 36 854 140, zast. JUDr. Branislav Zuberec, advokát, Michalská 9, Bratislava, o povolenie obnovy konania, o návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku č.k. 33Cb/26/2013-78, o odvolaní žalobcov 1/, 2/ a 3/ proti uzneseniu Okresného súdu Košice II č.k. 33Cb/40/2016-35 zo 6.5.2016 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e uznesenie súdu prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 10.9.2013 č.k. 33Cb/26/2013-78 neodložil.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovia 1/ až 3/ sa podaným návrhom s poukazom na ust. § 228 ods. 1 písm.a/ a e/ O.s.p. ako aj na rozsudok Súdneho dvora C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA, uznesenie Súdneho dvora C-76/10 Pohotovosť - Korčkovská, rozsudok súdu z 27.6.2000 Spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA a rozsudok súdu z 21.11.2002 - prípad C-473/00 Cofidis SA domáhali obnovy konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 33Cb/26/2013. Uvedli, že sa dozvedeli o nových skutočnostiach a o nových rozhodnutiach, ktoré tu boli v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie, avšak o nich žalobcovia nemali vedomosť. Majú za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne posúdil (čo sa prejavilo v priznaní uplatňovanej sumy), neskúmal predmetnú žalobu ani zmluvu o spotrebiteľskom úvere, neuplatnil spotrebiteľské právo ale uzavretú zmluvu posudzoval podľa Obchodného zákonníka.

3. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citujúc ust. § 233 O.s.p. súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie sú splnené predpoklady na nariadenie odkladu vykonateľnosti predmetného rozsudku, pretože v tomto štádiu konania žalobcovia 1/ až 3/ neosvedčili potrebu nariadenia odkladu jeho vykonateľnosti. Z návrhu na povolenie obnovy konania, ani z jeho príloh, nemožno dospieť k záveru o pravdepodobnosti povolenia obnovy konania.

4. Proti tomuto uzneseniu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/ až 3/ a navrhli, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a nariadil odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 10.9.2013 č.k. 33Cb/26/2013-78. Odvolací dôvod založili na ust. § 205 ods. 2 písm.a/ O.s.p. - v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 2 písm.f/ - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom ako aj z dôvodu § 205 ods. 2 písm.c/ a f/ O.s.p..

5. Poukázali na to, že Súdny dvor viackrát judikoval, že záväzok štátu, postarať sa o to, aby nekalé podmienky spotrebiteľa nezaväzovali, vyjadrený v čl. 6 smernice Rady 93/13 EHS, treba považovať za kogentné ustanovenie. V rozhodnutí sp.zn. C-76/10 (POHOTOVOSTĚ/Korčkovská) povyšuje Súdny dvor túto požiadavku na úroveň vnútroštátnych pravidiel verejného poriadku a teda pravidiel, na ktorých spoločnosť musí bezvýhradne trvať. Ide o princípy, ktoré sa musia považovať za podstatné dôvody, aj na prelomenie materiálnej právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Nemali by byť žiadne pochybnosti o význame princípu právnej istoty, ktorý vyplýva z právoplatného rozhodnutia súdu. Sú však z celospoločenského hľadiska dôvody, pre ktoré je výnimočne dôležité upustiť od tejto zásady a to z podstatných dôvodov (rozsudok ESLP 6/2013).

6. Návrhom na povolenie obnovy konania v žiadnom prípade nedochádza k spochybňovaniu princípu právnej istoty a zásady *res iudicata*. Naopak, princíp právnej istoty pripúšťa, aby v rámci konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch pre zabezpečenie ochrany práv a právom chránených záujmov účastníka boli preskúmané a prípadne aj zrušené už právoplatné rozhodnutia súdu. V tejto súvislosti poukázali na viaceré rozhodnutia (rozsudok Súdneho dvora C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA, rozsudok súdu z 27.6.2000 Spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA, rozsudok súdu z 21.11.2002 C-473/00 Cofidis SA).

7. Majú za to, že už len samotná skutočnosť, že sa objavili pochybnosti o kvalite spotrebiteľskej zmluvy, vyvolávajúce pochybnosti, či nejde o neprijateľne zmluvné podmienky v zmluve, je relevantná z hľadiska povolenia obnovy konania. Túto skutočnosť nemohli v čase vydania rozhodnutí nijako použiť, pretože ani súd, ktorý v zmysle judikatúry Súdneho dvora mal *ex offo* zakročiť, tak neučinil (OCEANO GRUPO Editoriale, MOSTAZA CLARO). Ak by sa súd zaoberal pri vydávaní platobného rozkazu všetkými zmluvnými podmienkami, tento návrh by sa nepodával. Aj zákonodarca novelou Občianskeho súdneho poriadku č. 384/2008 Z.z. reagoval na nezanedbateľný problém a súdom sa zakázalo vydávať platobné rozkazy, ak zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Na povolenie obnovy konania by mali postačovať tvrdenia o existencii neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a po povolení obnovy konania už vo veci samej, na základe dokazovania, by mal súd vyhodnotiť jednotlivé zmluvné podmienky so zreteľom na všetky relevantné okolnosti podľa čl. 4 ods. 1 smernice 93/13.

8. Vzhľadom na vyššie uvedené, že obnovou napádaný platobný rozkaz v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora, ktorý vo veci OCEANO GRUPO Editoriale uviedol, „Cieľ článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh.“ Obdobne, aj v rozsudku MOSTAZA CLARO, je kladený vysoký dôraz na ochranu spotrebiteľa pred nekalými podmienkami a dôvod na obnovu konania, pre rozpor vnútroštátneho rozhodnutia s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, je daný vo vzťahu k viacerým rozhodnutiam Súdneho dvora.

9. V prípade neexistencie právnej úpravy spoločenstva pre príslušnú oblasť, je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu stanoviť procesné podmienky, ktoré majú zabezpečiť ochranu práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva spoločenstva podľa zásady procesnej autonómie členských štátov pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada rovnocennosti), a že nespôsobujú faktickú nemožnosť alebo nadmerné sťaženie výkonu práv priznaných právnym poriadkom spoločenstva (zásada efektivity), (rozsudky zo 16.5.2000, Preston a i., C-78/98, z 19.9.2006, i-21 Germany a Arcor, C-392/04 a C-422/04).

10. Cieľom povolenia obnovy konania, po tom, čo spotrebiteľ predloží skutočnosti a dôkazy, o ktorých bez svojej viny nevedel v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, je snaha o vylúčenie zo života bežných ľudí nepríjemných podmienok, ktoré zhoršujú kvalitu života a tak napĺňať cieľ čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS „postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali“. Priemerný spotrebiteľ nemá vedomosť o tom, že zo strany dodávateľa dochádza k systémovému porušovaniu spotrebiteľského práva prostredníctvom

neprijateľných podmienok. Uvedená skutočnosť je priemernému spotrebiteľovi zrejmá až z kontaktu so združeniami na ochranu spotrebiteľov a od iných informovaných subjektov.

11. Na podporu svojich tvrdení odvolatelia dali do pozornosti odvolaciemu súdu aj novšie rozhodnutia Súdneho dvora EÚ (C-618/10, Banco Español de Crédito SA c/a Joaquín Corderón Camino, C-14/83 z 10.4.1984 Sabine von Calson a Elisabeth Kamann proti Land Nordrhein - Westfalen, C-79/83 z 10.4.1984 Doroty Harz proti Deutsche Tradax GmbH).

12. Odvolatelia ďalej uviedli, že to, že nepodali odpor proti platobnému rozkazu, je klasickým príkladom konania spotrebiteľa, keď priemerný spotrebiteľ nedokáže posúdiť neprijateľné zmluvné podmienky, ani nekalé obchodné praktiky v zmluvách, ktoré sú právnym základom uplatňovaného nároku a nedokáže využiť procesné inštitúty na svoju obranu (rozsudok Súdneho dvora EÚ C-429/05). Nečinnosť spotrebiteľa nemôže byť v takom prípade považovaná za konkludentný súhlas, ale je prejavom len rezignácie neinformovaného spotrebiteľa, ktorý nevie o neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré napriek ich absolútnej neplatnosti, žalobca uplatňuje (viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6MCdo/9/2012 zo 16.1.2013).

13. Obsahom poučenia v predmetnom platobnom rozkaze je aj povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie odporu, pričom o tom, že je žalovaný ako spotrebiteľ od platenia súdnych poplatkov oslobodený podľa § 4 ods. 2 písm.za/ zák.č. 71/1992 Z.z., nie je v napadnutom platobnom rozkaze ani zmienky. K zachovaniu subjektívnej 3-mesačnej lehoty pre podanie návrhu na obnovu konania sa vyjadril Krajský súd v Prešove uznesením sp.zn. 13Co/147/2014 z 19.2.2015, v ktorom išlo o spor totožných účastníkov ako v tomto konaní.

14. Zákonodarca v § 230 ods. 1 O.s.p. rozlišuje pojmy „dozvedel sa“ a „mohol uplatniť“. Zákonodarca nehovorí, že návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu konania navrhuje sa dozvedel, alebo mohol dozvedieť o pôvode obnovy, ale len „dozvedel sa“ a dodáva, alebo od času keď ho mohol uplatniť. Tieto podmienky nemusia byť splnené súčasne, ale alternatívne. Z toho logicky vyplýva, že dôvod obnovy konania je možné uplatniť len vtedy, keď sa o ňom žalovaný dozvedel. Ak sa o ňom nedozvedel, nemohol ho uplatniť. Na druhej strane, ak sa aj žalovaný o dôvode obnovy aj dozvedel, nemusí mať vždy možnosť uplatniť ho v tej istej trojmesačnej lehote, v akej sa o obnove konania dozvedel. Inak povedané, ak sa žalovaný o dôvode obnovy aj dozvedel, ale ho nemohol uplatniť, môže návrh na obnovu konania podať v trojmesačnej lehote, ktorá plynie odo dňa, keď dôvod na obnovu konania už môže aj uplatniť, aj keď sa o ňom dozvedel už skôr, ale ho skôr uplatniť nemohol.

15. Nie je preto dôležité to, či sa žalovaní (v tomto prípade žalobcovia) mohli o dôvode obnovy dozvedieť, ale to, či sa o dôvode obnovy dozvedeli. Pojem „možnosť“ je relevantný len vo vzťahu k pojmu „uplatnenie“ a nie aj k pojmu „dozvedenie sa“. Od žalovaných ako bežných spotrebiteľov nemožno vyžadovať, aby sledovali judikatúru Európskeho súdneho dvora a ešte aj posúdili so znalosťou veci, či určité rozhodnutie uverejnené v úradnom vestníku EÚ je pre povolenie obnovy konania významné alebo nie. Najvyšší súd SR konštatoval, že vo vzťahu k zásade „právo patrí bdelym“ je potrebné rozlíšiť, či ide o spotrebiteľa, alebo nie. Podľa názoru súdu totiž platí, že pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka inej osoby ako spotrebiteľa, nevyužitie vyššie uvedených procesných prostriedkov znamená „stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné“. Opačný záver však Najvyšší súd SR zaujal v prípadoch, ak sa jedná o spotrebiteľa. Tu už v rozhodnutí sp.zn. 6Cdo/1/2012 uviedol, že „princíp “vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa“. Princíp, že práva patria bdelym, ktorý je dotvorením, resp. vyjadrením princípu právnej istoty, je v zmysle vyššie uvedených rozhodnutí súdov v spotrebiteľskom práve prekonaný práve ochranou spotrebiteľa (viď. uznesenie NS SR zo 16.1.2013, sp.zn. 6MCdo/9/2012).

16. Spotrebiteľia legitímne očakávali, že banka bude pri poskytovaní úveru postupovať voči ním s odbornou starostlivosťou tak, ako jej to ukladá zákon o bankách. Spotrebiteľ v zásade uzatvára úverovú zmluvu v banke s dôverou v pravdivosť a hodnovernosť údajov, ktoré banka pripraví v písomnej podobe a predloží klientovi na podpis. V tomto smere legitímne očakávania spotrebiteľa naplnené neboli. Banka ako odborník musela vedieť, že údaj o výške RPMN uvedený v zmluve (aj keď vypočítaný podľa vzorca

uvedeného v prílohe zákona č. 258/2001 Z.z.) je nesprávny (4,57%) a v neprospech klienta skresľuje cenu úveru. Banka neposkytla klientovi objektívny údaj o výške RPMN a voči klientovi postupovala neodborne. Banka (na rozdiel od štátnych orgánov) môže podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR konať čo nie je zákonom zakázané, a teda mohla a mala v zmluve uviesť pravdivý údaj o cene úveru. Takýmto postupom by banka naplnila zákonnú povinnosť postupovať pri vykonávaní bankovej činnosti s odbornou starostlivosťou.

17. V závere odvolania odvolateľa poukázali na skutočnosť, že podľa výpočtu RPMN by pri údajoch uvedených v predmetnej zmluve - výška poskytnutého úveru vyplatená žalovaným v sume 11.285,93 eur a 118-tich dohodnutých splátkach vo výške 147,55 eur predstavovala 10,19% a nie v zmluve uvedených 4,5%. Žalobca do výpočtu RPMN nezahrnul poplatok za uzatvorenie úverovej zmluvy v sume 3.400,00 Sk (112,86 eur). Uvedenie nesprávneho údaj o RPMN Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. 1Sžo/106/2007 z 16.2.2008 vyhodnotil ako klamanie spotrebiteľa. Klamanie a uvedenie spotrebiteľa do omylu má za následok neplatnosť právneho úkonu. Je nemožné, aby RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola nižšia ako ročná úroková sadzba. Z uvedeného by bolo možné usudzovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/105/2013 z 10.12.2013).

18. Správna výška RPMN je viac ako o 100% vyššia ako v zmluve uvedená hodnota. Vzhľadom na takto výrazne nepravdivý údaj o RPMN je potrebné v tejto časti zmluvu vyhodnotiť tak, akoby údaj o RPMN chýbal, keďže došlo tým k podstatnému oklamaniu spotrebiteľa. Práve údaj o RPMN patrí totiž k najdôležitejším údajom úverovej zmluvy zohľadňujúci všetky náklady na úver vyjadrené v percentuálnych bodoch. Zjednodušuje tým spotrebiteľovi možnosť porovnať obdobné produkty na trhu a vybrať si pre neho ten najvýhodnejší úver. Ak by právny predchodca seriózne pristupoval k tomuto údaju, nemohol uviesť hodnotu RPMN nižšiu ako bola úroková sadzba (9,50%), keďže RPMN zohľadňuje všetky náklady na úver, ktorých úrok je len jednou časťou a logicky teda RPMN musí byť vyššia ako je úroková sadzba. Žalobca žiadal úrok z omeškania nielen zo sumy istiny 6.070,22 eur, ale aj zo sumy zúčtovaných dohodnutých úrokov 939,93 eur a zúčtovaných poplatkov 134,90 eur (spolu 1.074,83 eur). Žalobcovi nárok na úrok z omeškania z dohodnutých úrokov nepatrí. Čo je príslušenstvom pohľadávky vyplýva z § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Záväzkovým právnym vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok (§ 488 Občianskeho zákonníka). Pohľadávkou v zmysle tejto zákonnej definície je peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (v zmysle nároku na sankcie pre omeškanie s plnením), dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným hlavným záväzkovým vzťahom. Tým, že dlžník včas nezaplatí úroky z istiny dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Veriteľ preto nemá právo nárokovat' si voči dlžníkovi príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania z dohodnutých úrokov nakoľko ani Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník to neumožňuje, neupravujú sankčný nárok pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Branie úrokov z úrokov - anatocizmus, bolo zakázané už podľa rímskeho práva (obdobne, vychádzajúc z totožnej právnej úpravy v rozhodnom období tak v Slovenskej ako aj v Českej republike, Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí 35Odo/101/2002, 29Odo/689/2006).

19. Súd posúdil uzavretú zmluvu o úvere výhradne podľa pravidiel Obchodného zákonníka. Správne sa mala vec rozhodnúť v civilnom registri Ro/C. Rozhodol preto nezákonný sudca. Súd zmluvu a aj jej právny režim posúdil nesprávne a mal zmluvu posúdiť predovšetkým podľa pravidiel Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľské zmluvy sú absolútnymi občianskoprávnymi vzťahmi v zmysle § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka v znení zák.č. 102/2014 Z.z. Najvyšší súd SR rozsudkami z 21.4.2015 so sp.zn. 3MCdo/9/2014, 3MCdo/12/2014 a 3MCdo/14/2014 zhodne uviedol, že aj spotrebiteľské zmluvy spred 1.4.2014 sú absolútnymi občianskoprávnymi vzťahmi. Navyše tieto rozhodnutia prešli aj kontrolou Ústavného súdu SR. Na ústavný súd sa so sťažnosťou obrátila spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o. a napadla všetky tieto tri rozhodnutia. Ústavný súd sťažnosti proti všetkým týmto trom rozhodnutiam odmietol rozhodnutím III. ÚS 194/2016.

20. Preto podľa odvolateľov podmienky zmluvy spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach nemôžu obstať už len so zreteľom na ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá bola platná už v čase rozhodovania okresného súdu.

21. Žalovaný k odvolaniu žalobcov uviedol, že sa stotožňuje s názorom Okresného súdu Košice II, ktorý je uvedený tak v uznesení zo 6.5.2016 ako aj v uznesení z 11.5.2016. Má za to, že súd rozhodol správne o neodložení vykonateľnosti rozsudku, ak okolnosti nasvedčovali tomu, že pravdepodobne nedôjde ani k povoleniu obnovy konania. Podľa žalovaného žalobcovia mali množstvo prostriedkov už v čase prebiehajúceho súdneho konania (sp.zn. 33Cb/26/2013), ktoré mohli pred súdom prvej inštancie uplatniť (navrhnuť dôkazy, poukázať na ustanovenia právnych predpisov, podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu súdu, dať sa zastúpiť právnym zástupcom a pod.). Skutočnosť, že žalobcovia poukázali vo svojom návrhu na rozhodnutia (všeobecných súdov a aj Európskeho súdneho dvora), ktoré boli vydané v rokoch 2000, 2002, 2007 a 2010, neobstojí, nakoľko predmetné rozhodnutia súdov mali byť žalobcom známe už v čase súdneho konania 33Cb/26/2013.

22. Zároveň sa žalovaný stotožnil s názorom súdu, že argument žalobcov ohľadom neaplikovania spotrebiteľského práva súdom pri rozhodovaní, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania, ale je odvolacím dôvodom, ktorý mohli žalobcovia uplatniť proti rozsudku č.k. 33Cb/26/2013-78 z 10.9.2013.

23. V prípade, že už z návrhu žalobcov boli zrejme uvedené dôvody, ktoré mohli mať za následok nepovolenie obnovy konania, žalovaný nevidí dôvod, pre ktorý by súd mal odložiť vykonateľnosť rozhodnutia.

24. Preto žalovaný považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie zo 6.5.2016 ako vecne správne a navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil. Zároveň si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby vo výške 590,21 eur.

25. Žalobcovia podaním z 3.4.2017 opätovne poukázali na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-473/00, z ktorého vyplýva, že súd má možnosť skúmať ex offio nekalú povahu podmienky, ktorá predstavuje prostriedok vhodný zároveň na zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou. Podľa komentára k ust. § 228 ods. 1 písm.e/ O.s.p. (zákon platný v čase vydania uznesenia) „Z tohto dôvodu vzniká otázka, prečo je táto právna úprava - na rozdiel od dôvodu obnovy konania podľa písmena a/ - taká veľkorysá, že neobmedzuje obdobie, v ktorom bol prijatý rozsudok Súdneho dvora, neobmedzuje ani objektívnu lehotu na jeho uplatnenie troma rokmi (subjektívna lehota zostáva zachovaná) a neurčuje ani žiadny súvis s konaním, ktorého obnova sa navrhuje.“ Pre úspešné uplatnenie dôvodu obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm.e/ O.s.p. teda možno poukázať aj na „všeobecné“ rozhodnutie ESD, netýkajúce sa konkrétneho účastníka navrhujúceho obnovu konania, je však potrebné preukázať rozpor rozhodnutia napadnutého obnovou konania s rozhodnutím ESD. Žalobcovia obnovy konania poukázali na rozsudky ESD C-240/98 až C-244/98 a C-473/00. Z oboch týchto rozhodnutí vyplýva, že národný súd má ex offio skúmať nekalú povahu zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, majú žalobcovia za to, že súd prvej inštancie túto povinnosť nespĺnil, a preto navrhli, aby odvolací súd napadnuté uznesenie č.k. 33Cb/40/2016-36 z 11.5.2016 preskúmal a v zmysle ust. § 388 CSP uznesenie zmenil a povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod č.k. 33Cb/26/2013-78. Zároveň žiadali, aby nariadil odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Košice II z 10.9.2013 č.k. 33Cb/26/2013-78 a aby žalovaného zaviazal nahraďiť žalobcom 1/ až 3/ trovy odvolacieho konania vo výške 76,84 eur na účet právnej zástupkyne žalobcov do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

27. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcov 1/ až 3/, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vec prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

28. Toto odvolacie konanie začalo podaním odvolania dňa 30.5.2016, teda za účinnosti Zákona č. 99/1963 Zb. - Občianskeho súdneho poriadku.

29. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí Civilný sporový poriadok aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti, teda pred 1.7.2016.

30. Podľa § 470 ods. 2 prvá veta CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku zostávajú zachované.

31. Treba poznamenať, že súd prvej inštancie mal návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia o veci správne zamietnuť, avšak ide iba o formálne pochybenie.

32. Súd prvej inštancie správne ustálil, že nie sú splnené podmienky pre vyhovieť návrhu na povolenie obnovy, pretože tvrdenia žalobcov nie sú takými skutočnosťami, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy.

33. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) /§ 428 C.s.p./.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).